

Bidden tegen de klippen op

Tekst: Psalm 13

Liturgie: Welkom
Psalm 93: 1,2,3,4 (op melodie van EL 410: Jeruzalem)
Begroeting
Zingen: Klein gloria
Gebed
Lezen: Psalm 13 en Lucas 18: 1-8
Psalm 89: 16,17
Preek: Bidden tegen de klippen op
Lied 412: 6
Dankgebed en collecten
Lied 416: 1,2,3
Zegen
Lied 416: 4

Elastiekjes zijn altijd handig.

Om je papieren bij elkaar te houden of om er propjes mee te schieten.

Een elastiek is rekbaar. Je kunt 'm uit elkaar trekken. En hoe meer je dat doet, hoe meer kracht er op komt te staan. Hoe groter de afstand, hoe meer spanning er op het elastiek komt. Die wil weer terug.

Met je geloof is dat ook zo. Hoe groter de afstand, hoe meer kracht er op komt te staan.

Dat zien we ook in Psalm 13.

Het is een korte psalm. Maar er gebeurt heel veel in die korte psalm.

David heeft erg moeilijk.

Je hoort hem klagen.

Hoe lang nog, HEER, zult u mij vergeten?

Hoe lang nog verbergt u voor mij uw gelaat?

Hoe lang nog wordt mijn ziel gekweld door zorgen

Hoe lang nog houdt mijn vijand de overhand?

Vier keer “hoe lang” in zo'n korte psalm. Dan moet de nood wel heel hoog zijn.

En die is ook hoog.

David maakt zich zorgen. Hij heeft verdriet.

Hij heeft te maken met een vijand, die sterker is dan hij.

Maar het allermoeilijkste is, waar hij mee begint.

Hoe lang nog, HEER, zult u mij vergeten?

Hoe lang nog verbergt u voor mij uw gelaat?

Dat is het allerergste

Hij is God kwijt.

God laat hem in de steek.

In het pastoraat kom ik dat ook tegen.

Als mens maak je heel wat mee.

Vreugde en verdriet. Mooie dingen en moeilijke dingen.

Maar als je in dat alles ook nog God kwijt raakt, dan wordt het wel heel donker.

Maar het gebeurt wel, dat mensen tegen me zeggen: *Ik ben alles kwijt. Mijn geloof. Mijn houvast. Mijn God. Het is weg.*

Ik heb daar niet voor gekozen. Dit wil ik helemaal niet. Ik wil juist dat ik God weer ervaar en dat mijn geloof weer leeft. Maar dit gebeurt wel. Het overkomt me. En ik heb het daar ongelooflijk moeilijk mee.

Wat moet je dan zeggen? Dan zoek je stamelend naar woorden van troost en bemoediging. Wat ben ik dan blij met zo'n Psalm als Psalm 13. David heeft dat ook meegemaakt en dat is vaak al een hele troost. Maar ook die woorden, die dat gevoel verwoorden van alles kwijt zijn. *Dat is precies, wat ik voel*, zei iemand een keer tegen mij. Dan komen die woorden nog dichterbij en dat maakt die Bijbel ook tot zo'n bijzonder boek.

We lezen hier ook, hoe David daar mee omgaat. Want kijk maar, wat hij dan doet.

Je zou misschien verwachten, dat hij dan zo teleurgesteld is, dat hij dan God ook aan de kant schuift. Als God dat met hem doet, dan doet David hetzelfde terug.

Maar dat is nu juist, wat hij niet doet. Nee, hij gaat nog harder roepen en nog vuriger bidden: *Zie mij, antwoord mij, HEER, mijn God! Verlicht mijn ogen, dat ik niet in doodslaap wegzink. Laat mijn vijand niet roepen: 'Ik heb hem verslagen,' mijn belagers niet juichen omdat ik bezwijk.*

Kijk, dan is hij zo'n elastiekje. Hoe groter de afstand, hoe meer hij roept. Hoe meer hij schreeuwt. Hoe krachtiger hij bidt. Ook al is het tegen de klippen op en ervaart hij niets van God, toch geeft hij het niet op. Als die weduwe in die gelijkenis van de onrechtvaardige rechter blijft David aankloppen bij God. De woorden komen uit z'n tenen. Hij schreeuwt het uit uit de grond van zijn hart. Maar hij bidt. Hij bidt tot God. Hij bidt niet in het luchtledige of zo. Nee, het is tot God gericht. Tot de HEER. *Hoe lang nog, HEER!* En ook: *Zie mij, antwoord mij, HEER, mijn God!*

Het komt dan op volharding aan. Dat we blijven bidden en God onze nood bij God brengen.

Nou kom ik ook mensen tegen, die door alles dan zo lamgeslagen zijn, dat zelfs dat niet meer lukt. Het bidden wil niet meer. Dan hoop ik, dat er anderen zijn die het gebed overnemen en dat we voor die ander bidden om kracht en om andere, betere tijden. Dat mogen we doen met de grote Voorbidder aan de rechterhand van de Vader. Het gebed is in zulke tijden van groot belang.

Maar hoe doet David dat dan? Hoe kan hij het toch volhouden? Het antwoord staat in vers 6: *Ik vertrouw op uw liefde. Uw liefde.* Dat Gods goedertierenheid. Dat is zijn trouw. God is die God, die nooit loslaat, wat zijn hand begon. Zo maakt Hij zich bekend en zo is Hij ook door alle tijden heen. Kijk alleen maar naar de

wonderlijke geschiedenis van Abraham en van het volk, dat uit Abraham is voortgekomen.

Dat geeft David hoop.

Daardoor kan zelfs weer juichen. Ja, het is onvoorstelbaar, maar het gaat in deze korte psalm van klacht naar jubel en van schreeuwen naar loven.

Hoor maar: *Ik vertrouw op uw liefde: mijn hart zal juichen omdat u redding brengt, ik zal zingen voor de HEER, hij heeft mij geholpen.*

Dat is bijzonder, hoe het gebed hem weer opbeurt. De Heer hééft mij geholpen, zegt hij zelf. Niet, hij zál mij helpen. Maar hij hèèft mij geholpen.

David vertrouwt op God, die beloften waar zal maken. God zal doen wat hij beloofd heeft. En dat beurt hem weer op. Dat geeft hem weer moed.

Geloven, lieve mensen, is niet altijd zo gemakkelijk.

Het botst met de dingen die gebeuren in deze wereld en in je eigen leven.

Het botst met je gevoel en met ervaringen.

En toch ... door al die gevoelens heen mogen we net als David vertrouwen op Gods liefde en trouw. Daardoor kunnen we toch verder kijken.

Want als het daar om gaat, om Gods liefde en om zijn trouw, ja, dan kom je uit bij het kruis.

Daar laat God zien, hoe ver zijn liefde gaat.

Als God ergens laat zien, dat Hij ons niet vergeet, dan is het daar: bij het kruis.

Als God ergens laat zien, dat Hij zijn aangezicht niet voor ons verbergt, dan is het daar: bij het kruis.

Bij het kruis.

Waar God zijn aangezicht wel verborg voor zijn zoon, toen Hij riep: *Mijn God, waarom heeft U mij verlaten?* En dan denk ik aan de woorden uit het avondmaalsformulier: *Hij werd verlaten, opdat wij nooit verlaten zouden worden.*

Opdat wij nooit verlaten zouden worden.

Klopt dat wel? Hoe zit het dan, wanneer wij die verlatenheid wel ervaren? Als God voor ons gevoel heel ver weg is? Als we ons wel verlaten voelen door God?

Of zou God ook bij die diepe geloofservaringen heel dicht bij ons zijn?

Zouden ook dan -zonder dat we dat zelf zo voelen- zijn handen onder ons leven zijn? Handen die dragen en die ons vast blijven houden?

Juist omdat Jezus het zelf heeft meegemaakt en juist omdat Hij op dezelfde wijze verzocht is geweest als, kan Hij ons daarin aanvoelen en ons helpen. Kan Hij zijn belofte waar maken, dat Hij ook in moeilijk tijden, bij ons is tot aan de voleinding van de wereld.

Maarten Luther heeft eens in een preek gezegd, dat hij God de oren had gewassen met Zijn beloften. Luther zag even niets meer van Gods beloften. Hij beleefde het niet meer en het stond ver van hem vandaan. En daar sprak Luther God op aan: *U heeft toch gezegd en beloofd, dat U bij ons bent?! Doe dat dan ook en laat het merken.*

Dat is niet brutaal. Maar dat is je vastklampen aan God en aan Zijn beloften. Dat is bidden.

Misschien wel tegen de klippen op. Maar je vertrouwt er op, dat God zal doen, wat Hij beloofd heeft.

En dan kan er ook in die donkere periode in je leven weer wat licht doorbreken.

Dan kun je weer juichen omdat je weet, dat God redding brengt. Dan kun je met David zingen voor de HEER, want Hij heeft mij geholpen.

Halleluja
Amen

Bidden tegen de klippen op